

**«Перед початком писання ікон - очищуюсь духовно і фізично»,-
стверджує наш земляк, художник Володимир Левчук**

Нещодавно в читальному залі центральної районної бібліотеки для дорослих, що по вулиці Андріївській, відкрито виставку робіт місцевого художника В.О.Левчука «Світ образів пульсує зримо».

На ній представлено чотирнадцять полотен цього самобутнього майстра. Автор цих рядків з цікавістю ознайомився з доробком нашого талановитого земляка. Особливо потішив високий рівень художнього виконання ікон, зокрема Господа Ісуса Христа, Матері Божої, які світяться добром, благодаттю і глибокою вірою. Досить вправно і реалістично відтворені наші землячки-жінки на портретах, в них відчувається настрої та характер кожної героїні картини, створеної талантом і творчим досвідом Володимира Олександровича. Приємно вражають своєю довершеністю і відповідністю оригіналам копії полотен відомих майстрів пензля українського художника Васильківського «Чумаки» і російського митця Шишкіна «Сосна» та «Вранішні дерева». Одне слово, споглядання художніх робіт В. О. Левчука подарували мені незабутні миті, коли душа і розум доторкнулися до чистого і світлого мистецтва.

Під час ознайомлення з цими творами вдалося зустрітися з їх автором і взяти у нього інтерв'ю. Пропонуємо його виклад читачам «Надслучанського вісника».

- *Володимире Олександровичу, коли ви вперше відчували потяг до малювання, до цього прекрасного і світлого мистецтва?*

- У мене є вдома малюнок, який я зробив у чотири роки, коли ми з мамою були в гостях у родичів у Криму. У дорослому віці я його поліпшив акварельними фарбами і вийшов оригінальний побутовий сюжет з нари. А тоді все було так. Моя двоюрідна сестра полоскала в балії білизну, раптом до неї несподівано підбіг півень і дзьобнув її в литку. Вона кинула своє заняття і дременула подалі від птаха-агресора. Оце я, ще невеликий малюк, намалював олівцем на папері. Отож іскра творчості спалахнула в моїй душі в ранньому дитячому віці. Аналізуючи події своїх прожитих років, я думаю, що це був Божий промисел. Про це засвідчують подальші події у моєму житті.

Почну з того, що під час навчання у Березнівській школі-інтернаті в мене виявили ревматизм і для подальшого лікування та реабілітації відправили в Клеванську санаторну школу-інтернат. Навчаючись там, я одночасно закінчив художню школу в сусідньому селищі Зоря. Це дало мені змогу пізніше продовжити освоювати секрети мистецької творчості в Луганському художньому училищі. Чотири роки в його стінах я наполегливо осягав професійні елементи і навички реалістичного живопису, малюнка на прикладах робіт українських і російських художників-класиків. Також освоїв техніку графіки (олівець, вугілля і сангіна).

- *І куди після закінчення училища далі повела вас творча стежина?*

- Я тоді, враховуючи молодий вік, ще не зміг чітко зорієнтуватися у житті, тобто був вітер у голові. Тому за прикладом свого сусіда захотів піти на службу в радянську міліцію. Навіть поїхав з ним у Юрмалу, де він працював, але, на щастя, перед проходженням медкомісії щось мені підсвідомо порадило відмовитись від цієї дивної та авантюрної ідеї. І я швиденько повернувся назад у Березне. Якийсь час не знав, що далі робити, коли раптом зателефонував мені колишній вчитель художньої школи і запропонував: «Чи не хочеш ти себе випробувати в художньому розписі церкви?». Я, зрозуміло, відразу погодився. Мене на місці роботи призначили бригадиром над п'ятьма людьми, які мали деяке поняття про цю справу, але художньої спеціальності не мали. Отож я сам робив малюнки, переводив їх на стіну храму, а вони вже по контурах завершували почату мною роботу. Ось такою була моя перша спроба попрацювати в ролі професійного художника.
- *А які ще церкви вам доводилося розписувати?*
- Потім почали роботи у Дубно, але там нам чогось не поталанило. Згодом два з половиною роки працювали у м. Чорноморськ (Іллічівськ), де практично з «нуля» зробили увесь великий комплекс художнього розпису православної церкви. Також трудився на оздобленні храму Іоанна Богослова в с. Сехи Рокитнівського району та кафедрального собору у Симферополі.
- *Напевно, ви, Володимире Олександровичу, доклали свої руки і талант до розпису наших місцевих православних храмів?*
- Так. Зокрема, я півтора року завершував роботи з внутрішнього розпису Свято-Покровської церкви УПЦ КП. А для прихожан свято-Троїцького храму УПЦ я розмалював дзвіницю та написав знамениту Васнецовську «Богородицю» висотою 4.8 метра, яка прикрашає одну із зовнішніх стін цієї Божої обителі. Є мої роботи і на вході Свято-Миколаївської церкви УПЦ.
- *Напевно, нелегко розписувати храми, враховуючи те, що це треба робити на висоті, особливо на куполі?*
- Писання ікон і біблійських сюжетів - дуже відповідальне і тонке мистецтво. Там великі масштаби полотен, які треба виконувати на високих риштуваннях. Певні труднощі відчуваємо ми, художники, коли пишемо на стелі. Зокрема, досить складно було зобразити на стелі Свято-Покровської церкви «Вхід Господній у Єрусалим», де потрібно було реалістично і досконало вималювати 21 обличчя. У кращому випадку, за півдня вдалося написати лише одне лице. Якби цей сюжет малював на стіні чи на полотні, то щоразу можна було б відійти подалі і подивитися як виглядає зроблене. А коли працюєш на стелі, то немає можливості часто спускатися з високих риштувань, щоб розглянути якісь окремі зображення. Все це бачиш

уже після завершення усієї роботи.

- ***Коли починаєте розпис храму чи писання ікони, в якимось чином себе духовно налаштовуєте?***
- У таких випадках я себе налаштовую духовно і фізично. Адже існує таке неписане правило, що перед такою відповідальною і богоугодною роботою треба очиститися - попуститися, посповідатися і причаститися. Сам так я завжди вчиняю. Після цього у мене впевненіше рука і спокійніша душа, в яку незримо та потужно приходить натхнення. А там дію за принципом: «Роби, як треба, а далі, як Бог дасть».
- ***Що, окрім розпису храмів та писання ікон, ви любите малювати і що у вас як у художника найкраще виходить?***
- Люблю творити портрети, через які прагну відтворити характери, настрої і мрії людей, що зображені на них. Рідко беруся за пейзажі, бо, відверто кажучи, я у них не дуже сильний. А найкраще з-під мого пензля виходять ікони. Під час їх написання відчуваю легкість у душ прозорість у думках і майстерність у руках. Це - неповторний високодуховний процес творення...
- ***Які ви маєте творчі плани на майбутнє?***
- Я себе ніколи не рекламую і не пропоную свої послуги, але за Божою допомогою до мене самі приходять за мовлення. Зараз мене попросили написати портрет і працюю над ним. Взагалі, я вважаю, що людині треба менше грішити, тоді все, що вона попросить у Господа, обов'язково здійсниться, але для цього треба ще чесно і сумлінно працювати та дотримуватися Божих заповідей.
- ***Дякую вам, Володимире Олександровичу, за цікаву розмову і бажаю вам нових творчих успіхів.***
- Спасибі й вам за такі гарні побажання. **Насамкінець хочу зазначити, що, окрім занять вільною художньою творчістю, В. О. Левчук працював живописцем на фарфоровому заводі, художником - оформлювачем в центральній районній бібліотеці, вів гурток образотворчого мистецтва в районному будинку дітей і молоді та художню студію в Березнівській ЗОШ №1. Нині він працює робітником у міській раді.**
А ще повідомляємо, що виставка творів В.О.Левчука працюватиме протягом лютого у читальному залі бібліотеки для дорослих ЦРБ.

Павло Рачок.

